

θέα

θέα, η, ουσ. [<αρχ. θέα], η θέα·

- *έχει θέα*, λέγεται στην περίπτωση που κάποια γυναίκα κάθεται σε πολύ προκλητική στάση, αποκαλύπτοντας έτσι μέρος των μηρών της, που πολλές φορές, μπορεί και να φτάνει μέχρι το κιλοτάκι της: «πάμε να καθίσουμε απέναντί της, γιατί από κει έχει θέα»·

- *κλείνω τη θέα*, παρεμβάλλω κάτι ή παρεμβάλλομαι ανάμεσα σε κάποιον και στο οπτικό του πεδίο, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να ελέγξει ή να απολαύσει αυτό που θέλει να δει: «κάρφωσε σανίδες στο παράθυρο κι έκλεισε τη θέα || φύγε από μπροστά μου, γιατί μου κλείνει τη θέα»·

- *κρύβω τη θέα*, βλ. φρ. *κλείνω τη θέα*·

- *με θέα*, με προσανατολισμό: «έχω ένα σπίτι με θέα προς τη θάλασσα». Συνών. *με μέτωπο*·

- *σε κοινή θέα*, μπροστά στα μάτια όλων, ώστε να βλέπουν όλοι: «οι ιδιαίτερες στιγμές του ανθρώπου δεν πρέπει να εκτίθενται σε κοινή θέα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας